

Bylo jí jen čtyřicet let, když skončila s prací datové analytičky a vrhla se po hlavě do byznysu. Pod značkou Czechitas začala vzdělávat ženy v informačních technologiích s jasným cílem: zbořit stereotyp, že **IT** svět je jen pro muže. Po pěti letech se dá říct, že to vyšlo. Czechitas kurzy prošlo už více než 10 tisíc lidí, v září se v Brně otevřelo velké vzdělávací centrum Czechitas House, kde se kromě žen budou školit i děti nebo učitelé. Podobná vyrostou v Praze a dalších sedmi městech. „Někdy se sama děším svých nápadů,“ říká Dita Příkrylová.

* Kdyby Czechitas bylo zvíře, jaké zvíře by to bylo?

Určitě nějaké, které se hrozně rychle vyvíjí, hodně se učí a je hravé. Domácí zvíře, které má rádo lidi a pozornost.

* Směřovala jsem právě k tomu, jak společnost rychle roste. Za letošek se kurzů Czechitas zúčastní víc lidí než za celou dosavadní historii... Představovala jste si něco takového na začátku?

To určitě ne, ale myslím, že bychom měli mít sny, kterých se sami děšíme. Já to tak často mám – takový růst znamená obrovskou zodpovědnost a opravdu se to stalo ještě mnohem rychleji, než jsme snili. Je to díky lidem s extrémním zápalem pro věc, kteří posílili náš tým.

* V interním týmu je vás teď 48, jsou to samé holky?

Ne, ale je jich výrazně víc, tak čtyři pětiny. Mezi lektory jsou zase dvě třetiny kluků. Víme, že potřebujeme i mužský element, a snažíme se nějaké muže mít, holky u pohovorů nijak nezvýhodňujeme, ale většinou jsou lepší.

* Když tak rychle rostete, nebojíte se, že se z vás stane korporace?

Pro mě není korporace sprosté slovo. Jakmile se vám lidi z týmu nevejdou kolem jednoho stolu, automaticky potřebujete korporátní prvky. Musíme už držet určitý řád a systém rozhodování. Ale co nás od korporace odlišuje, a doufám, že vždycky bude, je to, že sem lidi chodí rádi, svou práci milují a vidí její okamžitý dopad. V **IT** MŮŽETE ZACHRAŇOVAT ŽIVOTY

* Jaká je obvykle motivace dívek a žen, které chodí na vaše kurzy?

Za dva a půl roku Digitální akademie máme 360 absolventek, takže těch příběhů je spousta. Vybavuje se mi Zuzka z Liberce, dvojnásobná máma, která na akademii dojížděla během mateřské a posléze nastoupila jako junior datový analytik do Heuréky. Nebo Anička z Českých Budějovic, ta se na popud své maminky zúčastnila letní školy v Praze a zjistila, že **IT** není žádná sklepní záležitost, podívala se na střechu Microsoftu, viděla roboty na ČVUT a skončilo to tím, že si dala přihlášku na studium **informatiky** na Jihočeské univerzitě. Dneska je ve druháku, vyškolila se pro práci s dětmi a v rámci Czechitas je učí programování ozobotů.

* Už se za pět let vaší činnosti počet žen v **IT** zvýšil?

V počtu přihlášek na technické obory VŠ je viditelný nárůst, třeba na mojí alma mater, **fakultě informatiky**, byly ženy pod deseti procenty a dneska je to přes sedmnáct procent. Samozřejmě to není jen naší zásluhou. Procento žen zaměstnaných v **IT** stagnuje – je to kolem deseti procent – ale i to je úspěch, protože dřív to klesalo.

* Co tím ženy získají, když půjdou do **IT**?

Spousta z nich má v sobě pečující složku a chce pomáhat lidem a prostřednictvím technologií můžete multiplikovat svůj dosah. Umělá inteligence už dokáže predikovat diagnózu na základě osobních dat přesněji než lékař. To je to, co by holky mohlo motivovat – můžou pomáhat světu, lidem, zachraňovat životy.

* Není to také trochu o sebevědomí? Holky by třeba do IT chtěly, ale prostě si nevěří.

Samozřejmě. Chronické srovnávání, podceňování, strach z chyb, z odmítnutí a taky taková speciální ženská potřeba: aby nás měl každý rád. To všechno nás brzdí.

* A možná taky obraz IT, který známe ze seriálů – temná kancelář plná mužů podivínů...

Určitě existují interní servisní IT oddělení, kde okna pořád nejsou a kde je mužský element stále strašně cítit, ale přední IT společnosti mají nejvíc fancy kanceláře s barevnými polštáři a kulečnickovými stoly. Spíš mediálně se to ještě nepohnulo a stále žijeme v tom zajetém stereotypu.

* Vy upozorňujete také na to, že před nutností proniknout do IT budeme stát brzy úplně všichni, nejen ženy...

Je to tak – ta základní úroveň, kterou by měla mít třeba holka z marketingu, je už teď jiná, než když se tiskly letáky. Říct, že umím Word a Excel, to je něco jako říct, že umím číst a psát. Ale není potřeba se stresovat, stačí se tomu nevyhýbat.

* Může na vaše kurzy přijít i někdo, kdo technologiím vůbec nerozumí?

To je právě ten sociální přesah, který chceme mít: přitáhnout technologie k lidem – a nemusí to být jen ženy – pro které je to strašák nebo mají před sebou velkou bariéru, ať už geografickou, nebo finanční. Proto jsme školili horníky, máme projekt stipendií pro maminky samoživitelky nebo pro děti v dětských domovech. A teď jsme také dokonce učili seniory v Krnově, jak si vyhledávat obrázky na internetu a písničky na YouTube. NEJISTOT MÁM ČÍM DÁL VÍC

* Stíháte ještě žít život digitálního nomáda?

Snažím se. Dřív jsem jednou za šest až sedm týdnů odjela na dva týdny, teď už to není tak pravidelné, ale pořád je to tak osm týdnů do roka, kdy pracuju mimo Česko.

* A jak vypadá váš pracovní den v Praze?

Pracuju víc, než bych měla, a míň, než bych chtěla. Dvanáct hodin určitě. A pak jsou tam hodiny, které nevím, jestli počítat do práce, když třeba večer studuju literaturu, čtu články nebo si s něčím hraju. Ale není mi to líto, zatím na to mám energii. Jen je potom hrozně důležité, jak nakládáte s volným časem. Jsem tu dvanáct hodin, sedm hodin spím a pořád ještě zbývá pět hodin, které když nepromarním, tak je to spousta času.

* Jste digitální žena – jak to děláte, aby vás technologie nepohltily?

Nastavila jsem si přísná pravidla, jinak to nejde. Žiju v lese a tam technologie tak nějak nepatří, ale zároveň máme s přítelem tendenci stavět chytrý dům, takže odemykáme dveře Bluetooth zámek, zapínáme světla přes aplikaci, termostat ovládáme z mobilu. Technologie jsou naším služebníkem, ale nechceme být jejich otroky. Takže mám neustále vypnuté vyzvánění a všechny notifikace a od deseti večer do sedmi ráno mám nastavený letový režim.

* Czechitas jste založila ve čtyřicetiletí, pořád jste na šéfkou tak velké společnosti dost mladá, míváte trému?

Samotnou mě to překvapuje, ale čím dál víc. To je takový ten Dunning-Krugerův efekt, že čím víc toho

člověk ví, tím víc zjišťuje, kde si není jistý. Mám respekt z každé schůzky, pořád jsem nervózní z veřejného vystupování a úplně nejvíc před vlastním týmem. Protože nesu odpovědnost, musím znát odpověď na spoustu otázek. A hlavně mi na nich hodně záleží.

***

Dita Přikrylová (30)

Založila a vede společnost Czechitas, která popularizuje technické vzdělávání mezi dětmi a potřebu digitální gramotnosti mezi dospělými, hlavně ženami. Vystudovala ekonomii na Ekonomicko-správní fakultě a **informatiku** na **Fakultě informatiky** Masarykovy univerzity. V roce 2016 získala Cenu evropského občana udílenou Evropským parlamentem. Jejím největším koníčkem jsou adrenalinové sporty. Samotnou mě to překvapuje, ale čím to dělám déle, tím větší mám trému. Mám respekt z každé schůzky, z veřejného vystupování a úplně nejvíc před vlastním týmem.“ Technologie jsou naším služebníkem, takže mám vypnuté vyzvánění od deseti večer do sedmi ráno.“

Foto autor| foto Tomáš Krist, Mafra